ROZSUDEK TRIBUNÁLU (pátého senátu)

1. července 2010 *

Ve spojených věcech T-568/08 a T-573/08,

Métropole télévision (M6), se sídlem v Neuilly-sur-Seine (Francie), zastoupená O. Fregetem, N. Chahid-Nouraïem, R. Lazergesem a M. Potel, advokáty,

Télévision française 1 SA (TF1), se sídlem v Boulogne-Billancourt (Francie), zastoupená J.-P. Hordiesem a C. Smits, advokáty,

žalobkyně,

podporované

Canal +, se sídlem v Issy-les-Moulineaux (Francie), zastoupenou E. Guillaumem, advokátem,

vedlejší účastnicí,

* Jednací jazyk: francouzština.

proti

Evropské komisi, zastoupené B. Stromskym a B. Martenczukem, jako zmocněnci,

žalované,

podporované

Francouzskou republikou, zastoupenou původně G. de Berguesem a A.-L. Vendrolini, poté de Berguesem a L. Butelem, jako zmocněnci,

France Télévisions, se sídlem v Paříži (Francie), zastoupenou J.-P. Guntherem, D. Tayarem, A. Giraudem a S. Snoeckem, advokáty,

vedlejšími účastnicemi řízení,

jejichž předmětem jsou návrhy na zrušení rozhodnutí Komise K (2008) 3506 v konečném znění ze dne 16. července 2008 o návrhu na poskytnutí kapitálové dotace ve výši 150 milionů eur Francouzskou republikou pro France Télévisions SA a návrhy, aby Komisi byla uložena povinnost zahájit formální vyšetřovací řízení,

TRIBUNÁL (pátý senát),

ve složení M. Vilaras (zpravodaj), předseda, M. Prek a V. M. Ciucă, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: T. Weiler, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 10. března 2010,

vydává tento

Rozsudek

Právní rámec

1 Článek 16 ES stanoví:

„Aniž jsou dotčeny články 73 [ES], 86 [ES] a 87 [ES] a s ohledem na místo, které zaujímají služby obecného hospodářského zájmu mezi společnými hodnotami Unie, a na jejich význam při podpoře sociální a územní soudržnosti, pečují Společenství a členské státy v rámci svých pravomocí a v oblasti působnosti této smlouvy o to, aby zásady a podmínky pro fungování těchto služeb umožňovaly naplnění jejich úkolů."

2 Článek 86 odst. 2 ES stanoví:

„Podniky pověřené poskytováním služeb obecného hospodářského zájmu nebo ty, které mají povahu fiskálního monopolu, podléhají pravidlům obsaženým v této

smlouvě, zejména pravidlům hospodářské soutěže, pokud uplatnění těchto pravidel nebrání právně nebo fakticky plnění zvláštních úkolů, které jim byly svěřeny. Rozvoj obchodu nesmí být dotčen v míře, která by byla v rozporu se zájmem Společenství."

3 Článek 87 odst. 1 ES stanoví:

„Podpory poskytované v jakékoli formě státem nebo ze státních prostředků, které narušují nebo mohou narušit hospodářskou soutěž tím, že zvýhodňují určité podniky nebo určitá odvětví výroby, jsou, pokud ovlivňují obchod mezi členskými státy, neslučitelné se společným trhem, nestanoví-li tato smlouva jinak."

4 Článek 311 ES stanoví:

„Protokoly připojené k této smlouvě po vzájemné dohodě členských států tvoří její nedílnou součást."

5 Protokol o systému veřejnoprávního vysílání v členských státech (Úř. věst. 1997, C 340, s. 109, dále jen „Amsterodamský protokol“), vložený Amsterodamskou smlouvou jako příloha ke Smlouvě o ES, stanoví:

„[Členské státy,] berouce v úvahu, že systém veřejnoprávního vysílání v členských zemích je přímo spjat s demokratickými, společenskými a kulturními potřebami každé společnosti a s potřebou zachovat mediální pluralitu, se dohodly na následujících výkladových ustanoveních, která se připojují ke Smlouvě [o ES]:

Ustanovení Smlouvy [o ES] se nedotýkají pravomocí členských států financovat veřejnoprávní vysílání, pokud je takové financování poskytováno organizacím pro veřejnoprávní vysílání k plnění veřejných služeb, jak jsou svěřeny, vymezeny a organizovány v každém členském státě, a pokud takové financování neovlivňuje obchodní podmínky a hospodářskou soutěž ve Společenství v míře, která by byla v rozporu se společným zájmem, přičemž se přihlíží k plnění veřejné služby.“

6 Dne 15. listopadu 2001 zveřejnila Komise Evropských společenství sdělení o použití pravidel státní podpory na veřejnoprávní vysílání (Úř. věst. C 320, s. 5, dále jen „sdělení o veřejnoprávním vysílání“), ve kterém stanovila zásady, podle kterých bude postupovat při uplatňování článku 87 ES a čl. 86 odst. 2 ES na státní financování veřejnoprávního vysílání.

Skutkový základ sporů

7 France Télévisions je francouzská veřejnoprávní společnost zřízená francouzským zákonem 2000-719 ze dne 1. srpna 2000, kterým se mění zákon 86-1067 ze dne 30. září 1986 o svobodě sdělovacích prostředků (JORF č. 177 ze dne 2. srpna 2000, s. 11903), vlastnící veřejnoprávní kanály France 2, France 3, France 4, France 5, France Ô a RFO (Réseau France Outre-mer), který sdružuje veřejnoprávní televizní a rozhlasové stanice vysílající ve francouzských zámořských departmentech a územích.

8 Po oznámení prezidenta Francouzské republiky ze dne 8. ledna 2008 o výhledovém zrušení televizní reklamy ve veřejnoprávní televizi Francouzská republika dne 11. června 2008 oznámila Komisi svůj návrh provést kapitálovou dotaci ve výši 150 milionů eur ve prospěch France Télévisions.

9 Dne 18. června 2008 si Komise vyžádala od Francouzské republiky doplňující informace, které jí byly poskytnuty dopisem ze dne 26. června 2008.

10 Dne 16. července 2008 přijala Komise rozhodnutí K (2008) 3506 v konečném znění o návrhu na poskytnutí kapitálové dotace ve výši 150 milionů eur Francouzskou republikou pro France Télévisions (dále jen „napadené rozhodnutí") *(citace z uvedeného rozhodnutí použité v textu tohoto rozsudku jsou neoficiálním překladem)*. Stručné oznámení o tomto rozhodnutí bylo zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie* ze dne 23. září 2008 (Úř. věst. C 242, s. 2).

11 Komise v napadeném rozhodnutí uvedla, že oznámené opatření sice spadá do celkového kontextu veřejnoprávního financování France Télévisions, které již bylo zkoumáno v jejím rozhodnutí 2004/838/ES ze dne 10. prosince 2003 o státních podporách

prováděných Francií ve prospěch France 2 a France 3 (Úř. věst. 2004, L 361, s. 21, dále jen „rozhodnutí ze dne 10. prosince 2003“) a v jejím rozhodnutí K (2005) 1166 v konečném znění ze dne 20. dubna 2005 o podpoře poskytnuté ve prospěch France Télévisions [podpora E 10/2005 (ex C 60/1999) – Francie, Audiovizuální poplatek], jehož stručné oznámení je zveřejněno v Úředním věstníku ze dne 30. září 2005 (C 240, s. 20) (dále jen „rozhodnutí ze dne 20. dubna 2005“), nicméně se liší od opatření, která jsou předmětem uvedených rozhodnutí (odstavec 3 napadeného rozhodnutí).

12 Při posuzování oznámeného opatření Komise nejprve shledala, že podmínky státní podpory, tj. zásah státu nebo použití státních prostředků, ovlivnění obchodu mezi členskými státy, zvýhodnění a konečně narušení nebo hrozba narušení hospodářské soutěže, jsou splněny (odstavce 13 až 33 napadeného rozhodnutí), a následně zkoumala slučitelnost státní podpory se společným trhem podle čl. 86 odst. 2 ES (odstavce 34 až 50 napadeného rozhodnutí).

13 V tomto rámci Komise nejprve konstatovala, že podmínka týkající se vymezení úkolů veřejné služby společnosti France Télévisions, zmocnění k těmto úkolům a jejich kontroly je splněna (odstavce 36 až 42 napadeného rozhodnutí), načež zkoumala podmínku přiměřenosti (odstavce 43 až 49 napadeného rozhodnutí).

14 Komise v tomto ohledu poukázala na skutečnost, že financování veřejné služby, kterou poskytuje společnost France Télévisions, se v smyslu sdělení o veřejnoprávním vysílání zakládá na systému dvojitého financování, neboť zahrnuje státní prostředky a příjmy z obchodních činností, že v tomto sdělení se připomíná zásada, podle níž si členské státy mohou svobodně zvolit prostředky financování závazků veřejné služby, a že toto sdělení vychází z úvahy, že státní financování je obvykle pro tento cíl nutné,

pokud ovšem státní podpory nepřekročí čisté náklady poslání veřejné služby s přihlédnutím k ostatním přímým či nepřímým příjmům vyplývajícím z poslání veřejné služby (odstavec 43 napadeného rozhodnutí).

15 Komise shledala, že oznámená státní podpora „zamýšlená formou kapitálové dotace ve výši 150 milionů EUR převyšuje jen o zhruba [...] milionů EUR již zjištěný rozdíl ve výši [...] milionů EUR mezi příjmy z reklamy dosaženými v období od ledna do června roku 2008 a příjmy z reklamy dosaženými za stejné období, tj. od ledna do června, roku 2007". Komise dodala, že „[p]o potvrzení vládního záměru o odstranění reklamy z obrazovek veřejnoprávních televizí se pokračování tohoto trendu zdá být dostatečně předvídatelné a může dosáhnout odhadu, který učinil provozovatel a s nímž francouzské orgány vyslovily souhlas, tj. ztráta příjmů za celý rok 2008 ve výši [...] milionů EUR" (odstavec 45 napadeného rozhodnutí).

16 Komise konstatovala, že „[v]ymezení závazků a ostatních zdrojů financování veřejné služby pro France Télévisions zůstává v této souvislosti beze změn s tím, že náklady podle francouzských orgánů vzrostly o [...] milionů EUR z důvodu nutnosti zajistit dodatečnou programovou náplň kvůli odstranění inzerce", a uvedla, že „[p]okles příjmů z reklamy o [...] milionů EUR může o stejnou částku zkrátit čistý zisk z obchodní činnosti, čímž dojde automaticky a přímo úměrně ke zvýšení čistých nákladů na veřejnou službu, která bude krom toho zatížena částkou [...] milionů EUR nezbytnou na dodatečnou programovou náplň" (odstavec 46 napadeného rozhodnutí).

17 Komise měla za to, že „[z]a těchto podmínek nemůže dotace ve výši 150 milionů EUR formou dodatečných veřejných prostředků překročit změnu čistých nákladů na veřejnou službu způsobenou vývojem příjmů z reklamy za rok 2008 a potřebou dodatečné

programové náplně“ a že „[z] tohoto důvodu by kapitálová dotace neměla vést k nadměrné kompenzaci nákladů na plnění úkolů v rámci veřejné služby“ (odstavec 47 napadeného rozhodnutí).

18 S odkazem na závazky převzaté Francouzskou republikou v souvislosti s dalšími opatřeními k financování France Télévisions, která byla zkoumána v rozhodnutí ze dne 20. dubna 2005 (odstavec 12 napadeného rozhodnutí), Komise poukázala na to, že „[p]oskytování dalších veřejných prostředků společnosti France Télévisions je každopádně i nadále podmíněno plněním závazku převzatého Francouzskou republikou, který je vyjádřen v jejích právních předpisech, a sice aby dotace z veřejných prostředků nevedly k nadměrné kompenzaci čistých nákladů na veřejnou službu [...]“ (odstavec 48 napadeného rozhodnutí).

19 Komise uvedla, že „[v] rámci tohoto řízení [jí] francouzské orgány potvrdily [...], že se tato ustanovení použijí“, a že „se zavazují uplatnit je na zamýšlenou kapitálovou dotaci, a to tak, že tato dotace bude použita na výdaje vyplývající ze závazků veřejné služby společnosti France Télévisions“. Komise dodala, že „[uvedené] orgány se tak zavázaly prověřit, že tomu tak skutečně je, a podat [jí] o tom zprávu [...] nejpozději tři měsíce od účetní závěrky za účetní období 2008“, a uvedla, že „[b]y tedy mělo být přihlédnuto ke skutečnému vývoji příjmů z reklamy společnosti France Télévisions za celý rok 2008 a k případným nákladům na programovou náplň zvyšujícím náklady na veřejnou službu“ (odstavec 49 napadeného rozhodnutí).

20 S ohledem na výše uvedené se Komise v rámci čl. 4 odst. 3 nařízení Rady (ES) č. 659/1999 ze dne 22. března 1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku [88 ES] (Úř. věst. L 83, s. 1), rozhodla nevznést námitky vůči oznámenému opatření, neboť se jednalo o podporu slučitelnou se Smlouvou podle čl. 86 odst. 2 ES,

a rozhodla, že jí Francouzská republika podá zprávu o tom, zda byla tato podpora skutečně použita na financování závazků veřejné služby, které má plnit France Télévisions, a to do tří měsíců od účetní závěrky za účetní období 2008 (napadené rozhodnutí pod nadpisem „5. Rozhodnutí“).

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

21 Návrhy došlými kanceláři Tribunálu dne 17. prosince 2008 podaly žalobkyně Métropole télévision (M6) a Télévision française 1 SA (TF1) tyto žaloby.

22 Dvěma usneseními předsedy pátého senátu Tribunálu ze dne 6. května 2009 bylo společnosti Canal + povoleno vedlejší účastenství na podporu návrhových žádání M6 ve věci T-568/08 a na podporu návrhových žádání TF1 ve věci T-573/08.

23 Čtyřmi usneseními předsedy pátého senátu Tribunálu ze dne 22. června 2009 bylo Francouzské republice a společnosti France Télévisions povoleno vedlejší účastenství na podporu návrhových žádání Komise ve věcech T-568/08 a T-573/08.

24 Usnesením předsedy pátého senátu Tribunálu ze dne 2. února 2010 byly tyto věci spojeny pro účely ústní části řízení a pro účely vynesení rozsudku.

25 Dopisem ze dne 8. března 2010 společnost Canal + uvědomila Tribunál o tom, že na jednání dne 10. března 2010 nehodlá předkládat vyjádření.

26 Ve věci T-568/08 společnost M6 podporovaná – kromě otázky nákladů řízení – společností Canal + navrhuje, aby Tribunál:

– prohlásil žalobu za přípustnou a opodstatněnou;

– zrušil napadené rozhodnutí;

– nařídil zahájení formálního vyšetřovacího řízení;

– uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

27 Ve věci T-573/08 společnost TF1 podporovaná – kromě otázky nákladů řízení – společností Canal + navrhuje, aby Tribunál:

– prohlásil žalobu za přípustnou a opodstatněnou;

– zrušil napadené rozhodnutí;

– nařídil zahájení formálního vyšetřovacího řízení;

– uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

28 V obou věcech T-568/08 a T-573/08 Komise podporovaná Francouzskou republikou a společností France Télévisions navrhuje, aby Tribunál:

– zamítl žalobu zčásti jako nepřípustnou a zčásti jako neopodstatněnou;

– uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

29 Na jednání dne 10. března 2010 žalobkyně vzaly zpět třetí bod návrhových žádání, podle kterého mělo být nařízeno zahájení formálního vyšetřovacího řízení, což bylo vzato na vědomí v protokolu z jednání.

Právní otázky

30 M6 uplatňuje tři žalobní důvody směřující ke zrušení napadeného rozhodnutí, které vycházejí zaprvé z porušení jejích procesních práv, zadruhé z nedostatečných informací Komise a zatřetí z porušení povinnosti uvést odůvodnění. TF1 uplatňuje dva žalobní důvody směřující ke zrušení napadeného rozhodnutí, které vycházejí zaprvé z porušení povinnosti zahájit v případě závažných obtíží formální vyšetřovací řízení a zadruhé z porušení povinnosti uvést odůvodnění.

31 Pokud jde o první žalobní důvod M6 směřující ke zrušení napadeného rozhodnutí, jehož přípustnost byla Komisí zpochybněna z hlediska čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu Tribunálu, je třeba tento žalobní důvod považovat za přípustný. Na tento první žalobní důvod M6 je totiž třeba pohlížet ve spojení s druhým žalobním důvodem uplatněným touto žalobkyní, společně s nímž v podstatě směřuje ke zrušení napadeného rozhodnutí stejně jako první žalobní důvod společnosti TF1, tj. důvod vycházející z existence závažných obtíží, jež by vyžadovaly zahájení formálního vyšetřovacího řízení.

32 Za těchto podmínek je třeba při zkoumání těchto žalob začít společným posouzením prvního a druhého žalobního důvodu M6 směřujících ke zrušení napadeného rozhodnutí a prvního žalobního důvodu TF1 směřujícího ke zrušení napadeného rozhodnutí.

K prvnímu a druhému žalobnímu důvodu M6, posuzovaným společně, směřujícím ke zrušení napadeného rozhodnutí a k prvnímu žalobnímu důvodu TF1 směřujícímu ke zrušení napadeného rozhodnutí, které v podstatě vycházejí z porušení povinnosti zahájit v případě závažných obtíží formální vyšetřovací řízení

Argumenty účastnic řízení

33 Žalobkyně podporované společností Canal + tvrdí, že napadené rozhodnutí obsahuje řadu nesprávných údajů a nepřesností, které ukazují na to, že se Komise dostatečně neinformovala a dostatečně nezkoumala konkrétní hospodářské a právní okolnosti, které panovaly při vzniku ztráty příjmů z reklamy společnosti France Télévisions. Komise si tak podle žalobkyň nevytvořila podmínky k tomu, aby mohla konstatovat existenci závažných obtíží, jež by vyžadovaly zahájení formálního vyšetřovacího řízení.

34 Podle žalobkyň mezi tyto nesprávné údaje a nepřesnosti patří zaprvé závěry Komise o tom, že „oznámení ze dne 8. ledna 2008 a potvrzení o výhledovém odstranění reklamy měla bezprostřední dopad na finance France Télévisions“ (odstavec 9 napadeného rozhodnutí), ačkoli ztráta příjmů z reklamy France Télévisions měla původ v nových všeobecných prodejních podmínkách France Télévisions, jejichž přijetí bylo podle žalobkyň strategickou chybou této vysílací organizace. TF1 udává jako další příčinu poklesu příjmů z reklamy společnosti France Télévisions podmínky na trhu v oblasti prodeje vysílacího času pro reklamu ve Francii, které tu byly ještě před oznámením prezidenta ze dne 8. ledna 2008 a o kterých podle nich Komise věděla.

35 S ohledem na tyto chybné závěry Komise o příčině poklesu příjmů z reklamy společnosti France Télévisions si Komise nevytvořila podmínky k tomu, aby mohla konstatovat, že tento pokles byl ve skutečnosti způsoben manažerskou chybou související se změnou obchodní politiky France Télévisions, přičemž toto zjištění mohlo Komisi přivést k závěru, že sporná dotace v sobě ve skutečnosti skrývá podporu na provoz, která měla ušetřit společnosti France Télévisions náklady, jež by za běžných okolností musela nést v rámci své běžné správy nebo svých běžných činností, a která mohla být povolena jen za mimořádných okolností.

36 Zadruhé Komise podle žalobkyň nemohla důvodně tvrdit, aniž v projednávané věci provedla přesnou analýzu výnosů a nákladů, že deficit příjmů z reklamy „automaticky" zvyšuje čisté náklady na veřejnou službu (napadené rozhodnutí, odstavec 46). V tomto ohledu je poukazováno na odstavec 49 poslední větu sdělení o veřejnoprávním vysílání.

37 Zatřetí tvrzení Komise obsažené v odstavci 4 napadeného rozhodnutí, podle kterého „dotace, která zlepšuje likviditu skupiny, by tak měla umožnit provedení investic nezbytných k plnění jejích úkolů v rámci poskytování veřejné služby, jejichž řádné provádění se podle francouzských orgánů zkomplikovalo", podle žalobkyň budí pochybnosti, neboť lze mít pochybnosti o tom, že by samotná ztráta za první pololetí roku 2008 ve výši 37 % z 28 % prostředků France Télévisions pocházejících z reklamy mohla ovlivnit finanční situaci tohoto podniku natolik, že by zkomplikovala řádné poskytování veřejné služby v roce 2008.

38 Začtvrté Komise (odstavec 9 napadeného rozhodnutí) uvedla, že konkurenti France Télévisions „postupně přizpůsobují svou obchodní nabídku tak, aby přilákali inzerenty nabídkou výhodného vysílacího času pro reklamu a výhodných sazeb na rok 2009 za podmínky, že na ně již od roku 2008 přejde určitá část obchodního objemu

připadajícího na společnost France Télévisions“, zatímco žalobkyně své obchodní nabídky za takto popsaných podmínek nijak nezměnily.

39 Zapáté si Komise podle žalobkyň nezajistila prostředky, aby se dozvěděla o konečném určení oznámené dotace. Sama tedy tvrdí, že nezná její konečné použití, neboť uvádí, že „nové prostředky poskytnuté společnosti [France Télévisions] by za běžných okolností měly zajistit skupině dostatek likvidních prostředků bez formálního stanovení jejich způsobu použití“. Takové jednání přitom neodpovídá obvyklému výkonu kontrolních pravomocí Komise. Komise se neměla s tvrzeními francouzské vlády spokojit a měla zjišťovat, zda poskytnutá podpora opravdu splňuje požadavky zásady přiměřenosti. Podporami na provoz jsou podle žalobkyň podpory na reklamní kampaně a na studie trhu určené k uvádění produktů podniku na trh.

40 Žalobkyně závěrem uvádějí, že Komise neměla k dispozici veškeré užitečné informace pro správné posouzení oznámené dotace a neujistila se o spolehlivosti poskytnutých informací o příčinách ztrát z reklamy společnosti France Télévisions, v důsledku čehož přehlédla, že při posouzení nastaly závažné obtíže, jež měly vést k zahájení formálního vyšetřovacího řízení.

41 Konečně s ohledem na skutečnost, že posouzení podpory a její slučitelnosti se společným trhem trvalo pouhé tři týdny, což je nezvykle krátká doba, a že Komise zkontaktovala francouzské orgány jen jednou, se lze obávat, že se Komise pokusila využít nedostatečné transparentnosti předběžného řízení, aby tak rychle vyloučila či ponechala bez povšimnutí významné obtíže, jež měly být důvodem pro zahájení formálního vyšetřovacího řízení. Tím, že Komise se zúčastněnými stranami nejednala, nedodržela zásadu kontradiktornosti.

42 Pokud jde o argumentaci Komise, že ohledně rozsahu poklesu příjmů a nárůstu nákladů na programovou náplň odhadnutého v napadeném rozhodnutí nebyla vznesena žádná námitka, TF1 odpovídá, že taková námitka by byla nepřípustná, protože coby námitka týkající se posouzení slučitelnosti oznámení podpory se společným trhem by překračovala rámec její žaloby, která se týká pouze ochrany procesních práv. Předmětem této žaloby především není zpochybnit posouzení Komise obsažené v napadeném rozhodnutí, nýbrž prokázat, že skutečnosti, které byly pro toto posouzení určující, jsou nesprávné a byly převzaty bez dalšího rozlišení či ověření, takže přezkum provedený Komisí je nedostatečný a neúplný.

43 Komise podporovaná Francouzskou republikou a společností France Télévisions s argumenty žalobkyň nesouhlasí.

44 Pokud jde nejprve o argumentaci žalobkyň, podle níž napadené rozhodnutí spočívá na věcně nesprávných údajích a na nedostatečných informacích, Komise poukazuje na to, že taková argumentace může obstát pouze tehdy, kdyby napadené rozhodnutí skutečně takové nesprávné údaje obsahovalo nebo spočívalo na takových nedostatečných informacích, kdyby Komise nemohla tyto nesprávné údaje nebo nedostatky přehlédnout a konečně kdyby tyto nesprávné údaje a nedostatky byly při posuzování slučitelnosti podpory Komisí rozhodující.

45 Pokud jde zaprvé o údajnou věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí v souvislosti s příčinou ztrát příjmů z reklamy společnosti France Télévisions, pro objasnění napadeného rozhodnutí není určující příčina nebo příčiny těchto ztrát, nýbrž jejich rozsah, jakož i nárůst dodatečných nákladů na programovou náplň.

46 Podle Komise přitom žalobkyně nevznášejí námitky ani ohledně rozsahu ztráty příjmů z reklamy ani ohledně nárůstu dodatečných nákladů na programovou náplň vynaložených společností France Télévisions za rok 2008 a není ani tvrzeno, že by Komise měla mít o těchto bodech pochybnosti.

47 Skutečnosti, na než žalobkyně zaměřují své výhrady, jsou ve skutečnosti podle Komise v systematice jejích úvah podružné, neboť tyto úvahy obsažené v odstavci 45 napadeného rozhodnutí vycházejí hlavně z předběžného závěru uvedeného v odstavci 10 tohoto rozhodnutí, který nebyl žalobkyněmi nijak zpochybněn. Tyto skutečnosti jsou krom toho žalobkyněmi vykládány izolovaně, ačkoli měly být blíže rozlišeny pomocí dalších pasáží napadeného rozhodnutí.

48 Komise tak podle svých slov netvrdila, že by samotné oznámení ze dne 8. ledna 2008 mohlo objasnit celý pokles příjmů z reklamy, ani nevyloučila, že by tento pokles mohl mít jiné příčiny. Nelze však popřít, že toto oznámení mohlo přesvědčit inzerenty, aby se pro vysílání svých reklam obrátili na jiné poskytovatele. Komise pak zcela podpůrně dodává, že argumenty žalobkyň nedokazují, že by ztráta příjmů z reklamy byla vyvolána hlavně příčinami, které s tímto oznámením nesouvisely.

49 Komise konečně tvrdí, že na rozdíl od toho, co naznačuje TF1, nijak neopomněla posoudit údaje, které jí byly poskytnuty, v jejich vzájemných souvislostech, jak tomu nasvědčují odkazy na rozhodnutí ze dne 10. prosince 2003 a ze dne 20. dubna 2005 obsažené v napadeném rozhodnutí.

50 Argument žalobkyň, že úplné informace o příčinách ztrát z reklamy byly nezbytné z důvodu, že nelze poskytnout podporu na provoz za účelem krytí chyb v řízení reklamní činnosti France Télévisions nebo že by takové chyby měly být sankcionovány

neposkytnutím veřejných prostředků jako alternativy k příjmům z reklamy, které jsou přesto pro veřejnou službu nezbytné, spočívá na mylném výkladu napadeného rozhodnutí a sdělení o veřejnoprávním vysílání. Komise uvádí, že čl. 86 odst. 2 ES dovoluje kompenzaci nákladů na provoz veřejné služby a že sdělení o veřejnoprávním vysílání stanoví, že se má přesvědčit o přiměřenosti veřejného financování v porovnání s těmito náklady a přitom zamezit nadměrné kompenzaci, což v projednávané věci učinila. Sdělení o veřejnoprávním vysílání nevyhrazuje státní podpory pouze správně řízeným podnikům. I tehdy, kdy je potřeba financování veřejné služby důsledkem manažerských chyb, může vést k poskytnutí státní podpory, nedojde-li k nadměrné kompenzaci čistých nákladů na veřejnou službu a jsou-li dodrženy všechny ostatní podmínky stanovené sdělením o veřejnoprávním vysílání. Z toho podle Komise vyplývá, že nebylo důvodu, aby informace, které měla k dispozici, považovala za nedostatečné pro účely posouzení slučitelnosti podpory.

51 Pokud jde zadruhé o argument, že bez provedení přesné analýzy výnosů a nákladů v projednávané věci nemohla důvodně tvrdit, že deficit příjmů z reklamy „automaticky" a přímo úměrně zvyšuje čisté náklady na veřejnou službu (napadené rozhodnutí, odstavec 46), Komise tvrdí, že vývoj čistého zisku z obchodních činností France Télévisions v krátkodobém výhledu přímo závisel na vývoji jejích příjmů z reklamy, přičemž nic nedovoluje se domnívat, že by se náklady na její obchodní činnosti mohly v horizontu roku 2008, který je v napadeném rozhodnutí zkoumán, zásadně změnit. Proto bylo podle Komise správné tvrdit, že pokles obchodních příjmů mohl o stejnou hodnotu snížit i čistý zisk z obchodních činností a „automaticky" zvýšit čisté náklady na veřejnou službu. Komise tedy v rámci výhledového posouzení tyto náklady správně identifikovala, aniž tím předjímala pozdější posouzení, jak o tom svědčí odstavec 49 napadeného rozhodnutí.

52 Pokud jde zatřetí o údajně nesprávné tvrzení, že dotace byla nutná, aby France Télévisions mohla provést investice nezbytné k plnění svých úkolů v rámci poskytování veřejné služby, jejichž řádné provádění se podle francouzských orgánů zkomplikovalo, Komise podotýká, že nebyla vznesena žádná námitka k tomu, že odhadovaná ztráta příjmů z reklamy společnosti France Télévisions v roce 2008 činila přibližně 5 % jejího obratu, ani k tomu, že z důvodu odstranění reklamy musela France Télévisions nést vyšší náklady na programovou náplň.

53 Tento pokles příjmů a tyto nové náklady na programovou náplň přitom podle Komise „automaticky" přispěly ke zvýšení čistých nákladů na veřejnou službu o částku vyšší než 300 milionů eur, tedy mnohem vyšší, než kolik činí oznámená dotace, pokud by trend pozorovaný během prvních šesti měsíců roku pokračoval.

54 Taková situace by podle Komise byla zjevně problematická, neboť vzhledem k závazkům Francouzské republiky, že zamezí tomu, aby dotace z veřejných prostředků vedly k nadměrné kompenzaci čistých nákladů na veřejnou službu, vše nasvědčuje tomu, že France Télévisions není schopna pouze s využitím prostředků, které jí byly poskytnuty státem, a bez oznámené dotace čelit tomuto nárůstu svých čistých nákladů na veřejnou službu. Za těchto podmínek TF1 nemůže zcela nepodloženě tvrdit, že taková situace nemohla ovlivnit finanční situaci France Télévisions natolik, že by zkomplikovala řádné plnění úkolů v rámci poskytování veřejné služby již v roce 2008.

55 Pokud jde začtvrté o údajně nesprávné tvrzení, že konkurenti France Télévisions postupně přizpůsobují svou obchodní nabídku tak, aby přilákali inzerenty nabídkou výhodných podmínek na rok 2009 za předpokladu, že na ně již od roku 2008 přejde určitá část obchodního objemu připadajícího na společnost France Télévisions, Komise uvádí, že byla o tomto chování informována právními zástupci jedné konkurenční

společnosti na jednání, které se konalo před oznámením návrhu dotčené podpory dne 29. května 2008.

56 Toto chování, které je výrazem „realistického uvažování“ a k němuž Komise každopádně zůstala obezřetná, v každém případě poskytuje matérii pouze k jednomu podružnému a jen doplňujícímu prvku odůvodnění. Vyjádření k rozsahu poklesu příjmů z reklamy tak zůstávají platná i za předpokladu, že by nebylo zcela prokázáno, že nabídky konkurentů společnosti France Télévisions byly přizpůsobeny tak, aby získaly podíly na trhu připadající této společnosti. Komise tvrdí, že tedy nebylo nutné tuto informaci podrobovat zásadě kontradiktornosti a že jelikož se související argument M6 netýká zásadní části jejích úvah, nemůže vést ke zrušení napadeného rozhodnutí.

57 Pokud jde zapáté o argument vycházející z nedostatečných informací o určení oznámené dotace, což údajně vyvolalo riziko, že bude povolena podpora na provoz činností, které nespadají pod veřejnou službu, Komise tvrdí, že nejenže byla výše této dotace (150 milionů eur) od počátku mnohem nižší než odhadovaná ztráta příjmů z reklamy a než nárůst nákladů na programovou náplň na rok 2008 (300 milionů eur), ale že navíc Francouzská republika v souladu se svými závazky přijala ustanovení, která mají zamezit tomu, aby dotace z veřejných prostředků vedly k nadměrné kompenzaci čistých nákladů na veřejnou službu. Zkoumaná podpora konečně nebyla podle Komise podporou ve prospěch reklamních kampaní a studií trhu, nýbrž podporou určenou na kompenzaci čistých nákladů na veřejnou službu.

58 Pokud jde dále o argumenty žalobkyň vycházející z délky a okolností předběžného vyšetřovacího řízení, Komise podotýká, že krátká doba trvání takového řízení nemůže být sama o sobě známkou existence závažných obtíží, ale spíše řádného průběhu

tohoto řízení, které je již svou povahou krátké. Článek 4 odst. 5 nařízení č. 659/1999 jí nijak nezakazuje rozhodnout za méně než dva měsíce.

59 Komise v ostatním poukazuje na to, že byla o zamýšlených opatřeních informována ještě před jejich oznámením dne 11. června 2008, přičemž tisk komentoval návrhy francouzské vlády v průběhu prvního pololetí roku 2008 a neformální kontakty mezi francouzskými orgány a Komisí byly navázány v průběhu května roku 2008. Komise tedy dle vlastních slov dobře znala souvislosti financování společnosti France Télévisions s ohledem na svá předchozí rozhodnutí o financování této veřejnoprávní vysílací organizace. Zkoumání opatření podle ní trvalo v praxi déle než sedm týdnů, z toho pět po oznámení, což není nic neobvyklého. Zamýšlené opatření bylo konečně dosti jednoduché a jeho analýzu nebylo možné považovat za složitou.

Závěry Tribunálu

60 Podle ustálené judikatury je formální vyšetřovací řízení podle čl. 88 odst. 2 ES nevyhnutelné, jestliže Komise zaznamená závažné obtíže při posouzení toho, zda je podpora slučitelná se společným trhem. Komise se tedy může pro přijetí příznivého rozhodnutí o podpoře omezit na předběžnou fázi podle čl. 88 odst. 3 ES, pouze může-li po tomto prvotním přezkumu získat přesvědčení, že tato podpora je slučitelná se Smlouvou. Pokud naproti tomu Komise po tomto prvotním přezkumu získá opačné přesvědčení, nebo pokud jí tento přezkum neumožní překonat veškeré obtíže, jež vyvstaly při posuzování slučitelnosti této podpory se společným trhem, je Komise povinna vyžádat si veškerá nezbytná stanoviska a zahájit v této souvislosti řízení podle čl. 88 odst. 2 ES (rozsudky Soudního dvora ze dne 20. března 1984, Německo

v. Komise, 84/82, Recueil, s. 1451, bod 13; ze dne 19. května 1993, Cook v. Komise, C-198/91, Recueil, s. I-2487, bod 29; ze dne 15. června 1993, Matra v. Komise, C-225/91, Recueil, s. I-3203, bod 33, a ze dne 2. dubna 2009, Bouygues a Bouygues Télécom v. Komise, C-431/07 P, Sb. rozh. s. I-2665, bod 61; viz také rozsudek Tribunálu ze dne 18. září 1995, SIDE v. Komise, T-49/93, Recueil, s. II-2501, bod 58).

61 Pojem závažné obtíže má objektivní povahu. Po existenci takových obtíží je třeba pátrat jak v okolnostech přijetí napadeného aktu, tak v jeho obsahu objektivním způsobem a dávat do souvislosti odůvodnění rozhodnutí s poznatky, jimiž Komise disponovala, když rozhodla o slučitelnosti sporných podpor se společným trhem (rozsudek Bouygues a Bouygues Télécom v. Komise, bod 60 výše, bod 63, a rozsudek SIDE v. Komise, bod 60 výše, bod 60). Z toho plyne, že přezkum legality prováděný Tribunálem, pokud jde o existenci závažných obtíží, již z povahy věci přesahuje přezkum otázky zjevně nesprávného posouzení (rozsudek Tribunálu ze dne 15. března 2001, Prayon-Rupel v. Komise, T-73/98, Recueil, s. II-867, bod 47; viz v tomto smyslu rozsudky Cook v. Komise, bod 60 výše, body 31 až 38, a Matra v. Komise, bod 60 výše, body 34 až 39; rozsudky Tribunálu SIDE v. Komise, bod 60 výše, body 60 až 75, a ze dne 15. září 1998, BP Chemicals v. Komise, T-11/95, Recueil, s. II-3235, body 164 až 200).

62 Krom toho je třeba připomenout, že představuje-li státní opatření k financování veřejné služby státní podporu ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES, toto opatření může být navzdory tomu prohlášeno za slučitelné se společným trhem, splňuje-li podmínky pro použití odchylky stanovené v čl. 86 odst. 2 ES.

63 V odstavci 57 sdělení o veřejnoprávním vysílání Komise v souvislosti s kritériem přiměřenosti veřejného financování pro potřeby veřejné služby uvedla, že k tomu, „aby mohl [podnik] v této zkoušce obstát, je nutné, aby státní podpora nepřekročila čisté náklady poslání veřejné služby, přičemž je nutné brát v úvahu ostatní přímé a nepřímé příjmy vyplývající z poslání veřejné služby". Komise dodala, že „[z] toho důvodu se čistý zisk, který činnosti, jež nejsou veřejnou službou, odvozují z činnosti veřejné služby, bere v úvahu při posuzování přiměřenosti podpory".

64 V projednávané věci Komise shledala, že dotace ve výši 150 milionů eur oznámená Francouzskou republikou „nemůže překročit změnu čistých nákladů na veřejnou službu způsobenou vývojem příjmů z reklamy za rok 2008 a potřebou dodatečné programové náplně" (odstavec 47 napadeného rozhodnutí).

65 Je nutno konstatovat, že Komise mohla právem takový závěr učinit a vyvodit z něj, že nejsou dány závažné obtíže ohledně slučitelnosti dotčeného opatření se společným trhem podle čl. 86 odst. 2 ES, jež by odůvodňovaly zahájení formálního vyšetřovacího řízení podle čl. 88 odst. 2 ES.

66 Je totiž třeba poznamenat, že výše kapitálové dotace, která tvoří sporné opatření, je mnohem nižší než celková odhadovaná výše dodatečných čistých nákladů vyplývajících z číselných údajů uvedených v odstavci 46 napadeného rozhodnutí, které byly ve znění tohoto rozhodnutí určeném veřejnosti skryty.

67 Přitom je třeba zaprvé konstatovat, že žalobkyně ve svých žalobách nevznesly žádnou námitku, jíž by zpochybnily odhadovanou výši těchto dodatečných čistých nákladů, a nepodaly žádnou žádost, aby Komise pro účely takové námitky předložila důvěrné znění napadeného rozhodnutí.

68 Žalobkyně nevznesly námitku ani ohledně skutečnosti, která přitom vyplývala z napadeného rozhodnutí tak, jak bylo zveřejněno, a sice že odhadovaná výše ztrát z reklamy za rok 2008 a potřeb dodatečné programové náplně přesahuje přinejmenším 150 milionů eur.

69 Komise, která výslovně poukázala na to, že žalobkyně nevznesly námitku, ve svých žalobních odpovědích uvedla, že odhadovaná výše změny příjmů z reklamy a potřeb programové náplně vyplývající z číselných údajů uvedených v odstavci 46 napadeného rozhodnutí, které byly ve znění tohoto rozhodnutí určeném pro veřejnost skryty, činila více než 300 milionů eur.

70 Žalobkyně ve svých replikách neuplatnily ohledně této částky 300 milionů eur žádnou námitku.

71 TF1 naopak výslovně uznala, že námitka vznesena nebyla, a uvedla, že taková námitka by v rámci žaloby, která se stejně jako v projednávané věci týká pouze ochrany procesních práv, byla nepřípustná, protože by se tak zpochybňovala slučitelnost podpory (viz bod 42 výše).

72 Je však třeba konstatovat, že na rozdíl od toho, co tvrdí společnost TF1, by jí předmět této žaloby nijak nebránil vznést námitku ohledně výše dodatečných čistých nákladů odhadnutých Komisí za rok 2008, kdyby tak učinit chtěla. Podle judikatury totiž

okolnost, že Tribunál nemůže v případě závažných obtíží a s ohledem na výlučnou pravomoc Komise při posuzování slučitelnosti státních podpor se společným trhem nahradit posouzení Komise vlastním posouzením, nijak nebrání právu zúčastněných stran uplatnit na podporu žaloby na neplatnost týkající se ochrany jejich procesních práv argumenty zpochybňující slučitelnost podpory, které pak musí Tribunál posoudit z hlediska existence závažných obtíží (viz v tomto smyslu rozsudky Tribunálu ze dne 13. ledna 2004, Thermenhotel Stoiser Franz a další v. Komise, T-158/99, Recueil, s. II-1, bod 91; ze dne 4. července 2007, Bouygues a Bouygues Télécom v. Komise, T-475/04, Sb. rozh. s. II-2097, bod 93; ze dne 20. září 2007, Fachvereinigung Mineralfaserindustrie v. Komise, T-375/03, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 67, a ze dne 12. února 2008, BUPA a další v. Komise, T-289/03, Sb. rozh. s. II-81, bod 333).

73 Na rozdíl od vlastního tvrzení by tedy TF1 byla plně aktivně legitimována vznést námitku, pokud by tak chtěla učinit, ohledně výše nárůstu čistých nákladů na veřejnou službu odhadnuté Komisí v napadeném rozhodnutí a výslovně uvedené Komisí v její žalobní odpovědi.

74 Pokud jde o společnost M6, ta v replice ani nereagovala na zjištění Komise obsažené v žalobní odpovědi o neuplatnění námitky ohledně výše nárůstu čistých nákladů na veřejnou službu odhadnuté Komisí v napadeném rozhodnutí.

75 Teprve na jednání společnost M6 uvedla, že když ve své žalobě nevznesla námitku ohledně odhadu provedeného Komisí, bylo to proto, že dotčené částky jednoduše neznala a že se o nich dozvěděla až na jednání. Jinými slovy, vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí bylo zveřejněno bez těchto částek, M6 neměla možnost

vznést námitku, či dokonce jen tvrdit, že by Komise měla mít v této souvislosti vážné pochybnosti.

76 Nehledě na to, že tato opožděně předložená argumentace je nepřípustná z hlediska čl. 48 odst. 2 jednacího řádu, má Tribunál za to, že je v každém případě neopodstatněná.

77 Nic totiž společnosti M6 nebránilo, jestliže jak sama tvrdí, měla v úmyslu svou žalobu na neplatnost založit na námitce ohledně výše dodatečných čistých nákladů odhadnuté Komisí v napadeném rozhodnutí, aby tuto námitku ve své žalobě uplatnila a zároveň k ní připojila – v případě, že jí Komise do té doby neposkytla důvěrné znění napadeného rozhodnutí, – návrh na organizační procesní opatření nebo na důkazní opatření, aby Komise takové důvěrné znění předložila. Společnosti M6 krom toho nic nebránilo v tom, aby alespoň uvedla, že pokles příjmů z reklamy a nárůst nákladů na programovou náplň byly nižší než částka oznámené dotace, která činila 150 milionů eur, nebo že by v tomto ohledu měly přinejmenším přetrvávat vážné pochybnosti.

78 M6 ani TF1 přitom ve svých spisech účastnic řízení takovou námitku nevznesly a takovou žádost nepodaly.

79 M6, která je tak konfrontována s reálnými důsledky toho, že nevznesla námitku ohledně odhadu nárůstu čistých nákladů na veřejnou službu, se tedy na jednání neprávem snaží vysvětlit, proč námitku nevznesla, s poukazem na okolnosti, které neuplatnění námitky nijak neodůvodňují a které mohla plně napravit, kdyby tak chtěla učinit.

80 Z předchozích úvah vyplývá, že ani TF1 ani M6 ve svých žalobách nezpochybňují odhadovanou výši dodatečných čistých nákladů na veřejnou službu v roce 2008, ačkoli žádná právní ani skutková okolnost tyto účastnice řízení nezbavovala možnosti tak učinit, kdyby chtěly.

81 Nad rámec předcházejících závěrů, které jsou dostačující, nezbývá Tribunálu než uvést, že žalobkyně měly již před podáním svých žalob k dispozici přesvědčivé informace o rozsahu poklesu příjmů z reklamy společnosti France Télévisions v roce 2008. Tato okolnost může stačit k objasnění toho, proč se žalobkyně nesnažily vznést námitku ohledně nárůstu čistých nákladů na veřejnou službu odhadnutého Komisí v napadeném rozhodnutí a své výhrady vztáhly k jiným částem tohoto rozhodnutí.

82 Již v době rozhodné z hlediska skutkového stavu tak bylo veřejně známo, že France Télévisions věděla o velmi výrazném poklesu svých příjmů z reklamy v roce 2008. Články, které byly v této době zveřejněny v tisku a předloženy společnostmi M6 a TF1 v příloze k jejich žalobám, se zmiňovaly o velmi výrazném poklesu příjmů z reklamy společnosti France Télévisions.

83 I nad rámec těchto informací z tisku měly dále společnosti M6 a TF1 v okamžiku podání svých žalob v prosinci 2008 k dispozici další informace, které zdůrazňovaly rozsah poklesu příjmů z reklamy.

84 Ze zprávy, která byla v roce 2008 vypracována poradenskou kanceláří na žádost sdružení soukromých televizních kanálů – založeného společnostmi M6, Canal + a TF1 – a předložena společností TF1 v příloze k její žalobě, tak vyplynulo, že za celé první pololetí roku 2008 investice do reklamy na France Télévisions klesly o 37 %.

85 O tomto 37% poklesu příjmů z reklamy společnosti France Télévisions za první pololetí roku 2008 uvedeném ve zprávě zmíněné v předchozím bodě se mimochodem zmiňují společnosti M6 a TF1, jakož i Canal + ve svých písemnostech.

86 V téže zprávě se krom toho uvádí, že výše ročních příjmů z reklamy France 2, France 3 a France 5, mimo regionální mutace, která činila 638 milionů eur v roce 2007, by měla klesnout na 510 milionů eur v roce 2008, tj. pokles o 20 % za rok (128 milionů eur).

87 Bez ohledu na tyto úvahy o informacích, které měly žalobkyně k dispozici v okamžiku podání svých žalob, není výše nárůstu nákladů na veřejnou službu za rok 2008 (300 milionů eur), jak již bylo definitivně uvedeno v bodě 80 výše, předmětem žádné konkrétní námitky žalobkyň, a to bez pádného důvodu.

88 Žalobkyně zadruhé neprávem tvrdí (viz bod 36 výše), a to v rámci své argumentace k prokázání nedostatečnosti informací Komise a přezkumu, který provedla, že Komise nemohla v odstavci 46 napadeného rozhodnutí bez provedení přesné analýzy výnosů a nákladů v projednávané věci tvrdit, že deficit příjmů z reklamy „automaticky" zvyšuje čisté náklady na veřejnou službu. Na podporu této výtky je poukazováno na odstavec 49 poslední větu sdělení o veřejnoprávním vysílání.

89 V odstavci 49 poslední větě sdělení o veřejnoprávním vysílání se uvádí, že „[p]ouze na základě řádného rozvržení nákladů a příjmů je možné určit, zda veřejné financování je skutečně omezeno na čisté náklady poslání veřejné služby, a je tak přijatelné podle

čl. 86 odst. 2 [ES]“. Tato věta zdůrazňuje nutnost dbát při určování čistých nákladů na veřejnou službu na to, aby do nákladů na veřejnou službu nebyly počítány náklady nesouvisející s touto službou a aby se neopomnělo odečíst od hrubých nákladů na veřejnou službu výnosy pocházející přímo či nepřímo z této služby.

90 Když Komise v odstavci 46 napadeného rozhodnutí uvedla, že „[p]okles příjmů z reklamy o [...] EUR může o stejnou částku zkrátit čistý zisk z obchodní činnosti“, vyjádřila tím stručně, ale jasně názor, podle nějž odhadovaný pokles příjmů z reklamy v roce 2008 nebude doprovázen žádným poklesem souvisejících obchodních nákladů v rozsahu, který by dokázal zabránit přímé úměře mezi poklesem uvedených příjmů a poklesem čistého zisku z obchodních činností, a tím pádem i mezi poklesem příjmů a nárůstem čistých nákladů na veřejnou službu.

91 Na rozdíl od toho, co naznačuje výtka žalobkyň prostřednictvím odkazu na odstavec 49 sdělení o veřejnoprávním vysílání, Komise tedy nekvalifikovala náklady vynaložené na dosažení příjmů z reklamy jako náklady na veřejnou službu, ani neměla za to, že by výnosy France Télévisions z prodeje vysílacího času pro reklamu nesouvisely s veřejnou službou.

92 Krom toho Komise sice v uvedeném odstavci 46 napadeného rozhodnutí neposkytla žádné údaje o skutečnostech, na jejichž základě tento názor zastává, nicméně tyto skutečnosti jsou obsaženy v napadeném rozhodnutí a vyplývá z nich, že se Komise důvodně domnívala, že v roce 2008 nelze rozumně počítat s žádným výrazným poklesem obchodních nákladů.

93 Komise tak nejprve uvedla, že „skupina [France Télévisions] vykázala každoročně od roku 2003 do roku 2007 kladný hospodářský výsledek“ (odstavec 8 napadeného rozhodnutí), načež v podstatě konstatovala strmý pokles čistých příjmů z obchodních činností již od počátku roku 2008. Komise tak konstatovala, že pokles příjmů z reklamy „zhoršil stav likvidity, která se v roce 2008 dostala strukturálně do záporných čísel“ (odstavec 10 napadeného rozhodnutí). Komise poukázala na to, že tento pokles „bude pokračovat po celý rok 2008, France Télévisions spolu s francouzskými orgány se domnívá, že povede [...] k negativnímu čistému výsledku [...] v roce 2008“ (odstavec 10 napadeného rozhodnutí). Komise mimoto konstatovala, že oznámená dotace má pokrýt snížení příjmů z reklamy, které bylo „náhlé a nepředvídané, jak ukazuje předběžný rozpočet společnosti France Télévisions na rok 2008, který byl postaven na předpokladech, jež s takovým poklesem vůbec nepočítaly“ (odstavec 21 napadeného rozhodnutí).

94 Z těchto zjištění Komise učiněných v červenci 2008 na základě údajů, které byly k tomuto datu dostupné, v podstatě vyplývá, že pokles příjmů z reklamy, se kterým se France Télévisions potýkala od počátku roku, nebyl doprovázen žádným výrazným snížením obchodních nákladů spojených s reklamní činností France Télévisions a že nebylo možné vážně uvažovat, že by v průběhu druhého pololetí roku 2008 mohlo být dosaženo výrazných úspor nákladů na prodej vysílacího času pro reklamu.

95 Jinými slovy, ze skutečností obsažených v napadeném rozhodnutí dostatečně vyplývá, že pokud jde o rok 2008, což je jediný rok, na který se dotace vztahuje, Komise se důvodně domnívala, že nebylo možné rozumě počítat s žádnou výraznou úsporou obchodních nákladů, která by mohla vyloučit závěr o přímé úměře mezi poklesem obchodních příjmů a poklesem čistého zisku.

96 Argument, že Komise nebyla schopna tvrdit, jak to učinila v napadeném rozhodnutí, že deficit příjmů z reklamy za rok 2008 „automaticky“ zvyšuje čisté náklady na veřejnou službu, proto není opodstatněný.

97 Tribunál ostatně poukazuje na skutečnost, že ani M6 a koneckonců ani TF1 nebo Canal +, což jsou přece jen podniky, které jsou coby komerční vysílací organizace znalé mechanismů a systémů prodeje televizního vysílacího času pro reklamu, netvrdí, že by bylo možné konkrétně počítat s výrazným snížením obchodních nákladů France Télévisions v roce 2008, které by bránilo nastolení takové přímé úměry mezi poklesem obchodních příjmů a poklesem čistého obchodního zisku.

98 Závěrem je nutno uvést, že nejenže výše nárůstu čistých nákladů na veřejnou službu za rok 2008 (300 milionů eur) odhadnutá Komisí v napadeném rozhodnutí není předmětem žádné námitky (viz body 67 až 87 výše), ale tato částka navíc není ani vážně zpochybněna v rámci posuzování výtky žalobkyň týkající se přímé úměry zjištěné Komisí mezi poklesem obchodních příjmů France Télévisions a poklesem čistého obchodního zisku (viz body 88 až 97 výše).

99 S ohledem na veškeré předchozí úvahy týkající se neuplatnění námitky či nezpochybnění odhadované částky nárůstu čistých nákladů na veřejnou službu ve výši 300 milionů eur, je důvodné se domnívat, že Komise nemohla mít s ohledem na výši oznámené dotace (150 milionů eur) žádné pochybnosti o splnění kritéria přiměřenosti.

100 Ostatní argumenty předložené žalobkyněmi tento závěr nezpochybňují.

101 Pokud jde o tvrzení TF1 (viz bod 37 výše), podle kterého lze pochybovat, že by samotná ztráta za první pololetí roku 2008 ve výši 37 % z 28 % prostředků France Télévisions pocházejících z reklamy mohla ovlivnit finanční situaci tohoto podniku natolik, že by zkomplikovala řádné poskytování veřejné služby v roce 2008, toto tvrzení, mimo to, že není podložené, přehlíží skutečnost, připomenutou v bodě 99 výše, týkající se rozdílu mezi odhadovanou a nezpochybněnou výší nárůstu čistých nákladů na veřejnou službu za rok 2008 na jedné straně a výší oznámené dotace na straně druhé.

102 Pokud jde o tvrzení žalobkyň (viz body 34 a 38 výše), podle kterých napadené rozhodnutí obsahuje nesprávné údaje, a to zaprvé v tom smyslu, že pokles příjmů z reklamy v prvním pololetí roku 2008 nebyl způsoben ani tak oznámením ze dne 8. ledna 2008 jako spíše podmínkami na reklamním trhu či také chybnou obchodní strategií France Télévisions, a zadruhé v tom smyslu, že není prokázáno, že by konkurenti France Télévisions přizpůsobili svou obchodní politiku tak, jak to popisuje Komise, tato tvrzení, i kdyby byla prokázaná, nic nemění na reálnosti poklesu příjmů z reklamy v prvním pololetí roku 2008, na rozumě předvídatelné perspektivě dalšího pokračování tohoto trendu v druhém pololetí roku 2008 a na existenci potřeb dodatečné programové náplně. Tato tvrzení tudíž nijak nezpochybňují nárůst čistých nákladů na veřejnou službu v roce 2008 odhadnutý Komisí v napadeném rozhodnutí, k němuž krom toho žalobkyně nevznesly námitku.

103 Pokud jde o argument žalobkyň (viz bod 35 výše), že poněvadž Komise neuznala, že pokles příjmů z reklamy pramenil hlavně z údajné chyby France Télévisions při stanovení její obchodní politiky na rok 2008, nevytvořila si podmínky k tomu, aby

mohla konstatovat existenci závažných obtíží souvisejících s tím, že finanční dotace v sobě ve skutečnosti skrývala podporu na provoz, která měla společnosti France Télévisions ušetřit náklady, jež by za běžných okolností musela nést v rámci své běžné správy nebo svých běžných činností, a která mohla být povolena jen za mimořádných okolností, je třeba tento argument odmítnout.

104 Činnost společnosti France Télévisions spočívající v prodeji vysílacího času pro reklamu je totiž obchodní činností, která se sice opírá o veřejnoprávní program vysílaný společností France Télévisions při výkonu jejího zmocnění k poskytování veřejné služby, není však činností v rámci veřejné služby. Ve sdělení o veřejnoprávním vysílání se v tomto ohledu uvádí, že „i když veřejnoprávní vysílací stanice mohou provozovat obchodní činnosti, jako je např. prodej vysílacího času pro reklamu, aby získaly příjem, nelze obvykle takové činnosti posuzovat jako součást poslání veřejné služby“ (odstavec 36 poslední věta sdělení o veřejnoprávním vysílání).

105 Výkon této obchodní činnosti vysílací organizací je výsledkem rozhodnutí, jež učinil dotyčný členský stát na základě své pravomoci, kterou mu v tomto ohledu přiznává Amsterodamský protokol, a sice využívat prodej vysílacího času pro reklamu na veřejnoprávních televizních kanálech ke snížení nákladů státu na financování veřejnoprávního vysílání.

106 Finanční dotace oznámená Francouzskou republikou a schválená Komisí přitom není nijak určena na financování této obchodní činnosti spočívající v prodeji vysílacího času pro reklamu. Na rozdíl od toho, co naznačuje M6, tedy tato podpora není podporou na provoz této činnosti. Jejím cílem není financovat reklamní kampaně u potenciálních inzerentů, studie trhu týkající se obchodní politiky France Télévisions nebo jiné výdaje v rámci obchodní činnosti France Télévisions.

107 Tato podpora je naopak výslovně a výlučně určena na krytí nákladů na veřejnoprávní vysílání, které nese tato veřejnoprávní vysílací organizace. Tyto náklady, jejichž výše odhadnutá Komisí – a nezpochybněná – činí 300 milionů eur, odpovídají zaprvé té části nákladů na veřejnou službu společnosti France Télévisions za rok 2008, které z důvodu poklesu příjmů z reklamy v tomto roce zůstaly finančně nezajištěny, a zadruhé nákladům na dodatečnou programovou náplň vyvolaným v roce 2008 budoucím odstraněním televizní reklamy na France Télévisions.

108 Okolnost, že část těchto nákladů, které v roce 2008 zůstaly k tíži státu, vyplývá z nižších příjmů z reklamy, nic nemění na tom, že se nesporně jedná o náklady na veřejnou službu vynaložené na potřeby této služby. S ohledem na charakter těchto nákladů nelze dotyčnému členskému státu bránit v zajišťování jejich financování, neboť jinak by byl zbaven pravomoci přiznané členským státům článkem 16 ES a Amsterodamským protokolem, pokud jde o vymezení a financování veřejnoprávního vysílání.

109 Stanovisko žalobkyň, které požadují, aby tvrzená nižší hospodářská efektivita veřejnoprávní vysílací organizace při výkonu obchodní činnosti spočívající v prodeji vysílacího času pro reklamu byla sankcionována nedostatečným krytím – tj. neslučitelným s „plněním veřejných služeb, jak jsou svěřeny, vymezeny a organizovány v každém členském státě“ (viz Amsterodamský protokol) – čistých nákladů na veřejnou službu, je proto v přímém rozporu s ustanoveními Smlouvy, a zvláštně Amsterodamského protokolu.

110 Je třeba poukázat na to, že situace by byla zcela jiná, kdyby žalobkyně podaly důkaz o tom, že panovaly pochybnosti o skutečném určení oznámené dotace, a zvláště kdyby bylo třeba se obávat, že se tato dotace mine svým účelem a bude použita na dotování obchodní činnosti France Télévisions.

111 V takovém případě by totiž hrozilo, jak se uvádí ve sdělení o veřejnoprávním vysílání, že dojde k „nadměrné náhradě [kompenzaci] za povinnosti vyplývající z plnění veřejné služby a v každém případě ‚by [takový postup] ovlivňoval obchodní podmínky a hospodářskou soutěž ve Společenství v míře, která by byla v rozporu se společným zájmem', a porušoval by tak [Amsterodamský] protokol" (odstavec 58 *in fine* sdělení o veřejnoprávním vysílání).

112 Nebylo by pak možné, aby Komise tak jako v projednávané věci přijala rozhodnutí nevznést námitky podle čl. 4 odst. 3 nařízení č. 659/1999. Komise by měla povinnost zahájit formální vyšetřovací řízení.

113 Není však prokázáno, že by Komise bývala měla takové pochybnosti mít. Nanejvýš je tvrzeno, že si nezajistila prostředky k tomu, aby se dozvěděla o konečném určení oznámené dotace (viz bod 39 výše), což údajně odráží její zmínka o tom, že oznámená dotace „zajistí skupině dostatek likvidních prostředků bez formálního stanovení jejich způsobu použití" (odstavec 11 napadeného rozhodnutí).

114 Je však třeba poukázat na skutečnost, že z napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, že bez ohledu na konkrétní způsob použití oznámené dotace v rámci účetnictví France Télévisions tato dotace provedená formou zvýšení základního kapitálu France Télévisions byla Francouzskou republikou oznámena a měla být touto veřejnoprávní vysílací organizací použita výlučně pro účely veřejné služby.

115 Komise tak výslovně připomněla existenci závazků, které na sebe vzala Francouzská republika v souvislosti s řízením, jež vedlo k přijetí rozhodnutí ze dne 20. dubna 2005, a které jsou vyjádřeny ve francouzských právních předpisech, a to za účelem zamezení nadměrné kompenzaci čistých nákladů na veřejnou službu (odstavec 48 napadeného rozhodnutí). Komise vzala na vědomí, že francouzské orgány potvrdily, že se tato ustanovení na projednávanou věc použijí, a že se zavázaly k jejich uplatnění, a to tak, že finanční dotace bude použita na výdaje vyplývající ze závazků veřejné služby společnosti France Télévisions (odstavec 49 napadeného rozhodnutí).

116 Komise konečně výslovně rozhodla, že jí Francouzská republika podá zprávu o tom, zda byla oznámená dotace skutečně použita na financování závazků veřejné služby společnosti France Télévisions, a to do tří měsíců od účetní závěrky za účetní období roku 2008 (bod 49 a úvahy obsažené v druhém pododstavci pod nadpisem „5. Rozhodnutí" napadeného rozhodnutí).

117 Za těchto podmínek a s ohledem na opatření, která Komise takto přijala, pokud jde jak o konkrétní použití finanční dotace, tak o následnou kontrolu jejího použití, Komise neměla při přijímání napadeného rozhodnutí žádný důvod k obavám, že tato dotace – ostatně mnohem nižší než odhadovaná výše dodatečných čistých nákladů, které měly být kompenzovány, – bude použita na jiné účely než na financování veřejnoprávního vysílání.

118 Závěrem je třeba uvést, že se žalobkyně neprávem staví proti předmětné finanční dotaci na základě důvodu vycházejícího z údajné hospodářské neefektivnosti France Télévisions při výkonu obchodní činnosti nespadající pod veřejnou službu, ačkoli obava z křížového dotování této obchodní činnosti prostřednictvím této dotace není nijak odůvodněná.

119 Na základě předchozích úvah je také třeba odmítnout odkaz společnosti M6 na rozsudek Tribunálu ze dne 16. března 2004, Danske Busvognmænd v. Komise (T-157/01, Recueil, s. II-917, dále jen „rozsudek Danske“), který se vedle dalších opatření týkal podpory ve formě dotace poskytnuté přepravnímu podniku, s nímž byly uzavřeny smlouvy o poskytování veřejných služeb ve smyslu čl. 1 odst. 4 a článku 14 nařízení Rady (EHS) č. 1191/69 ze dne 26. června 1969 o postupu členských států ohledně závazků vyplývajících z pojmu veřejné služby v dopravě po železnici, silnici a vnitrozemských vodních cestách (Úř. věst. L 156, s. 1), ve znění změn.

120 Zatímco se totiž v projednávané věci finanční dotace ve výši 150 milionů eur oznámená Francouzskou republikou týkala konkrétně a výlučně kompenzace nákladů na veřejnou službu (mimochodem mnohem vyšších než tato dotace), ve věci, v níž byl vydán rozsudek Danske, bod 119 výše, byla sporná podpora poskytnuta navíc ke smluvní odměně, s níž dotčený podnik svobodně souhlasil, za plnění smluv o poskytování veřejných služeb, které se mu podařilo uzavřít s dánskými veřejnými zadavateli (rozsudek Danske, bod 119 výše, bod 88). Jinak řečeno, podpora, o kterou šlo ve věci, v níž byl vydán rozsudek Danske, bod 119 výše, představovala v kontextu smluvního systému zavedeného nařízením č. 1191/69, ve znění změn, nadměrnou kompenzaci.

121 Dále, zatímco v projednávané věci Komise s ohledem na opatření a záruky přijaté v napadeném rozhodnutí důvodně vyloučila veškeré riziko použití finanční dotace za účelem křížového dotování obchodní činnosti France Télévisions, ve věci, v níž byl vydán rozsudek Danske, bod 119 výše, byla naproti tomu prostřednictvím sporné podpory dotována obchodní činnost dotčeného přepravního podniku. Účelem této podpory právě bylo umožnit tomuto podniku pokračovat v jeho obchodní činnosti i přes deficity způsobené smlouvami o poskytování veřejných služeb, které uzavřel a které získal před svými konkurenty tím, že odsouhlasil nerentabilní cenové podmínky (viz v tomto ohledu rozsudek Danske, bod 119 výše, body 80, 87 a 88).

122 Podpora, o kterou šlo ve věci, v níž byl vydán rozsudek Danske, bod 119 výše, tak přímo ovlivňovala hospodářskou soutěž na trhu v oblasti přepravy na rozdíl od finanční dotace v projednávané věci, která má pouze kompenzovat čisté náklady na veřejnoprávní vysílání a nemá být použita pro obchodní účely, a neovlivňuje tedy hospodářskou soutěž a obchod na trhu v oblasti prodeje vysílacího času pro televizní reklamu v míře, která by byla v rozporu se společným zájmem.

123 Konečně je třeba připomenout, že přepravu nelze srovnávat s veřejnoprávním vysíláním. Přeprava je totiž jako taková nesporně hospodářskou a soutěžní činností a veřejnoprávní přeprava je službou obecného hospodářského zájmu (dále jen „SOHZ"), zatímco pokud jde o veřejnoprávní vysílání, zvolenou kvalifikaci jako SOHZ, a nikoli jako služby obecného nehospodářského zájmu, lze vysvětlit spíše dopadem, který má veřejnoprávní vysílání *de facto* v odvětví vysílání, které je jinak soutěžní a obchodní, než údajným obchodním rozměrem veřejnoprávního vysílání (rozsudek Tribunálu ze dne 26. června 2008, SIC v. Komise, T-442/03, Sb. rozh. s. II-1161, bod 153).

124 Jak totiž jasně vyplývá z Amsterodamského protokolu, veřejnoprávní vysílání je „přímo spjato s demokratickými, společenskými a kulturními potřebami každé společnosti". V témže smyslu usnesení Rady a členských států ze dne 25. ledna 1999 o veřejnoprávním vysílání (Úř. věst. C 30, s. 1) uvádí, že tato veřejná služba „má s ohledem na kulturní, sociální a demokratické funkce, které přebírá pro společné dobro, zásadní význam pro zajištění demokracie, plurality, sociální soudržnosti a kulturní a jazykové rozmanitosti" (bod B odůvodnění usnesení) *(neoficiální překlad)* (rozsudek SIC v. Komise, bod 123 výše, bod 153).

125 Tyto úvahy vysvětlují a odůvodňují, proč se členské státy v Amsterodamském protokolu dohodly, že „[u]stanovení Smlouvy o [ES] se nedotýkají pravomocí členských

států financovat veřejnoprávní vysílání, pokud je takové financování poskytováno organizacím pro veřejnoprávní vysílání k plnění veřejných služeb, jak jsou svěřeny, vymezeny a organizovány v každém členském státě, a pokud takové financování neovlivňuje obchodní podmínky a hospodářskou soutěž ve Společenství v míře, která by byla v rozporu se společným zájmem, přičemž se přihlíží k plnění veřejné služby".

126 V projednávané věci přitom není nijak prokázáno, že by Komise měla mít pochybnosti o předmětu a účincích předmětné finanční dotace. Nebylo pochyb o tom, že tato dotace byla poskytnuta společnosti France Télévisions pouze pro účely „plnění veřejných služeb, jak jsou svěřeny, vymezeny a organizovány ve [Francouzské republice]". S ohledem na opatření přijatá v napadeném rozhodnutí k zamezení křížového dotování nebylo krom toho pochyb o tom, že toto financování nemohlo „[ovlivnit] obchodní podmínky a hospodářskou soutěž ve Společenství v míře, která by byla v rozporu se společným zájmem".

127 Pokud jde dále o odkaz, který učinila na jednání společnost M6, na bod 249 rozsudku BUPA a další v. Komise, bod 72 výše, kterýžto bod se týká čtvrté ze čtyř podmínek stanovených v bodech 88 až 93 rozsudku Soudního dvora ze dne 24. července 2003, Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, Recueil, s. I-7747, dále jen „rozsudek Altmark", a pokud jde o výše uvedené podmínky, dále jen „podmínky podle rozsudku Altmark"), je třeba shodně s Komisí poukázat na skutečnost, že společnost M6 tento odkaz učinila neprávem.

128 Tento odkaz, který společnost M6 učinila v rámci tvrzení, že splnění čtvrté podmínky podle rozsudku Altmark je podmínkou pro poskytnutí odchylky stanovené v čl. 86 odst. 2 ES, totiž vyplývá ze záměny podmínek, které určují kvalifikaci státní podpory

ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES, s podmínkami, které se používají pro hodnocení slučitelnosti podpory podle čl. 86 odst. 2 ES.

129 V tomto ohledu je třeba připomenout, že jediným účelem podmínek podle rozsudku Altmark je kvalifikace dotčeného opatření jako státní podpory pro účely určení existence povinnosti oznámit opatření Komisi v případě nové podpory nebo povinnosti spolupráce s tímto orgánem v případě existující podpory (rozsudek Tribunálu ze dne 11. března 2009, TF1 v. Komise, T-354/05, Sb. rozh. s. II-471, body 130 a 131, a usnesení Tribunálu ze dne 25. listopadu 2009, Andersen v. Komise, T-87/09, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí, bod 57).

130 Bod 249 rozsudku BUPA a další v. Komise, bod 72 výše, týkající se čtvrté podmínky podle rozsudku Altmark, byl ostatně právě součástí posouzení Tribunálu týkajícího se kvalifikace dotčeného opatření jako státní podpory (posouzení obsažené v bodech 161 až 258 rozsudku BUPA a další v. Komise, bod 72 výše), a nikoli v rámci posouzení Tribunálu týkajícího se použití odchylky stanovené v čl. 86 odst. 2 ES (posouzení obsažené v bodech 259 až 310 výše uvedeného rozsudku BUPA a další v. Komise).

131 Z předchozích úvah vyplývá, že odkaz učiněný společností M6 na rozsudek BUPA a další v. Komise, bod 72 výše, vyplývá ze záměny posouzení podle rozsudku Altmark, jehož cílem je určit existenci státní podpory ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES, s přezkumem podle čl. 86 odst. 2 ES, který umožňuje stanovit, zda lze opatření představující státní podporu považovat za slučitelné se společným trhem (rozsudek TF1 v. Komise, bod 129 výše, bod 140).

132 Pokud jde o tvrzení, které se v podstatě shoduje s tím, co M6 uvedla na jednání, a sice že čl. 86 odst. 2 ES obsahuje podmínku hospodářské efektivity při poskytování veřejných služeb, je třeba uvést zaprvé, že toto tvrzení je v projednávané věci bezpředmětné, a zadruhé, že je každopádně nesprávné.

133 Pokud jde zaprvé o bezpředmětnost tohoto tvrzení v projednávané věci, stačí uvést, že hospodářská efektivita France Télévisions při poskytování SOHZ v oblasti vysílání není předmětem těchto žalob, a dokonce v nich ani není zmíněna. Není totiž vůbec tvrzeno, že by France Télévisions mohla plnit své závazky veřejné služby za nižší náklady.

134 Předmětem těchto žalob je pouze hospodářská efektivita France Télévisions při výkonu obchodní činnosti, tedy prodeje vysílacího času pro televizní reklamu, která se sice podílí na financování SOHZ v oblasti vysílání, avšak v žádném případě není součástí této SOHZ.

135 Přitom i kdyby byla France Télévisions ve své obchodní činnosti spočívající v prodeji vysílacího času pro reklamu hospodářsky neefektivní, jak tvrdí žalobkyně a což tato společnost popírá, tato okolnost by nijak nemohla připravit Francouzskou republiku o její pravomoc a právo zaručit financování SOHZ v oblasti vysílání (viz body 104 až 109 výše) vzhledem k tomu, že byla přijata dostatečná opatření, na jejichž základě bylo možné rozumně vyloučit veškeré riziko křížového dotování obchodní činnosti (viz body 110 až 117 výše).

136 Pokud jde zadruhé o otázku, zda čl. 86 odst. 2 ES obsahuje podmínku hospodářské efektivity provozovatele pověřeného veřejnou službou v rámci jejího poskytování, je třeba uvést, že podle tohoto ustanovení podniky pověřené správou SOHZ podléhají pravidlům hospodářské soutěže, pokud uplatnění těchto pravidel nebrání právně

nebo fakticky plnění zvláštních úkolů, které jim byly svěřeny, za podmínky, že rozvoj obchodu nebude dotčen v míře, která by byla v rozporu se zájmem Společenství (rozsudky Soudního dvora ze dne 19. března 1991, Francie v. Komise, C-202/88, Recueil, s. I-1223, bod 11; ze dne 23. října 1997, Komise v. Nizozemsko, C-157/94, Recueil, s. I-5699, bod 28; ze dne 21. září 1999, Albany, C-67/96, Recueil, s. I-5751, bod 102, a ze dne 17. května 2001, TNT Traco, C-340/99, Recueil, s. I-4109, bod 52).

137 Článek 86 odst. 2 ES tím, že za určitých podmínek umožňuje odchýlit se od obecných pravidel Smlouvy, směřuje k nalezení rovnováhy mezi zájmem členských států využít některé podniky, zejména podniky veřejného sektoru, jako nástroje hospodářské nebo sociální politiky a zájmem Společenství na dodržování pravidel hospodářské soutěže a zachování jednotnosti společného trhu (rozsudky Francie v. Komise, bod 136 výše, bod 12; Komise v. Nizozemsko, bod 136 výše, bod 39, a Albany, bod 136 výše, bod 103).

138 Je třeba dále připomenout, že ke splnění podmínek použití čl. 86 odst. 2 ES není nezbytné, aby byla ohrožena finanční rovnováha nebo hospodářská životnost podniku pověřeného správou SOHZ. Postačí, aby v případě neexistence sporných práv nebylo možné plnit zvláštní úkoly svěřené podniku tak, jak jsou upřesněny prostřednictvím povinností a omezení, kterým tento podnik podléhá, nebo aby ponechání těchto práv v platnosti bylo nezbytné k tomu, aby jejich držitel mohl splnit úkoly obecného hospodářského zájmu, které mu byly svěřeny, za přijatelných hospodářských podmínek (rozsudky Soudního dvora Komise v. Nizozemsko, bod 136 výše, body 52 a 53; Albany, bod 136 výše, bod 107; TNT Traco, bod 136 výše, bod 54, a ze dne 15. listopadu 2007, International Mail Spain, C-162/06, Sb. rozh. s. I-9911, bod 35; viz v tomto smyslu také rozsudek Soudního dvora ze dne 19. května 1993, Corbeau, C-320/91, Recueil, s. I-2533, body 14 až 16).

139 Krom toho v případě, že v dané oblasti chybí harmonizovaná právní úprava Společenství, jako je tomu v projednávané věci, Komise není oprávněna vyjadřovat se k rozsahu

úkolů veřejné služby, které má veřejnoprávní provozovatel plnit, tedy k úrovni nákladů spojených s touto službou, ani k vhodnosti politických rozhodnutí přijatých v tomto ohledu vnitrostátními orgány, ani k hospodářské efektivitě veřejnoprávního provozovatele (viz v tomto smyslu stanovisko generálního advokáta Tesaura předcházející rozsudku Corbeau, bod 138 výše, Recueil, s. I-2548, bod 16, a stanovisko generálního advokáta Tizzana předcházející rozsudku Soudního dvora ze dne 22. listopadu 2001, Ferring, C-53/00, Recueil, s. I-9067, I-9069, bod 51; rozsudek Tribunálu ze dne 27. února 1997, FFSA a další v. Komise, T-106/95, Recueil, s. II-229, bod 108).

140 Z toho vyplývá, že otázka, zda by podnik pověřený poskytováním SOHZ v oblasti vysílání mohl své závazky veřejné služby splnit za nižší náklady, je pro posouzení slučitelnosti státního financování této služby z hlediska pravidel Společenství v oblasti státních podpor irelevantní. Posouzením přiměřenosti podpory podle čl. 86 odst. 2 ES má být zamezeno tomu, aby provozovatel pověřený poskytováním SOHZ získal finanční prostředky překračující čisté náklady na veřejnou službu.

141 Z předchozích úvah vyplývá, že nejenže v projednávané věci nejde o hospodářskou efektivitu France Télévisions při poskytování SOHZ v oblasti vysílání (viz body 133 až 135 výše), ale že tato hospodářská efektivita je každopádně irelevantní pro účely posouzení slučitelnosti finanční dotace se společným trhem podle čl. 86 odst. 2 ES.

142 Pokud jde konečně o výhrady žalobkyň vycházející z délky předběžného vyšetřovacího řízení a z toho, že Komise zkontaktovala francouzské orgány jen jednou (viz bod 41 výše), tyto okolnosti nejsou v žádném případě známkou existence závažných obtíží, nýbrž spíše odrážejí skutečnost, jak uvádí Komise, že s posouzením slučitelnosti opatření, které bylo v projednávané věci oznámeno, se společným trhem nejsou spjaty žádné zvláštní obtíže.

143 Vzhledem k neexistenci závažných obtíží při posuzování slučitelnosti podpory se společným trhem žádné ustanovení vyplývající ze Smlouvy nebo jiná právní norma neukládaly Komisi, aby v rámci předběžného vyšetřovacího řízení podle čl. 88 odst. 3 ES postupovala jinak, než učinila, a zvláště aby vyslechla zúčastněné strany, což by učinit musela, kdyby zahájila formální vyšetřovací řízení podle čl. 88 odst. 2 ES (viz v tomto smyslu rozsudek Thermenhotel Stoiser Franz a další v. Komise, bod 72 výše, bod 90). Žalobkyně tedy neprávem tvrdí, že když Komise se zúčastněnými stranami nejednala, porušila tím zásadu kontradiktornosti.

144 S ohledem na předchozí úvahy, z nichž vyplývá, že ve světle dostatečných informací, které měla Komise k dispozici, nebyly s posouzením oznámeného opatření spjaty žádné závažné obtíže, je třeba tyto žalobní důvody zamítnout.

Ke třetímu žalobnímu důvodu společnosti M6 a ke druhému žalobnímu důvodu společnosti TF1 vycházejícím z porušení povinnosti uvést odůvodnění

Argumentace účastnic řízení

145 TF1 podporovaná společnosti Canal + tvrdí, že Komise neshromáždila nezbytné informace a nezvážila informace, které již měla k dispozici, a odůvodnění napadeného rozhodnutí proto nutně vykazuje mezery.

146 Odůvodnění napadeného rozhodnutí týkající se nahrazení obchodních prostředků France Télévisions prostředky veřejnými na celou výši ztráty z reklamy je krom toho podle TF1 nevhodné a nedostatečné. Z předchozích postojů Komise totiž podle ní vyplývá, že od hrubých nákladů na veřejnou službu lze odečíst pouze čisté zisky přímo či nepřímo spojené s poskytováním veřejné služby [viz odstavec 57 sdělení o veřejnoprávním vysílání a bod 123 rozhodnutí Komise 2004/339/ES ze dne 15. října 2003 o opatřeních přijatých Itálií ve prospěch společnosti RAI SpA (Úř. věst. 2004, L 119, s. 1, dále jen „rozhodnutí RAI")]. Obchodní příjmy nesouvisející s veřejnou službou mají být vyhrazeny na obchodní činnosti a nemohou být odpočítávány od hrubých nákladů na veřejnou službu. Přitom tvrzení, že pokles soukromých prostředků „automaticky a přímo úměrně" zvyšuje čisté náklady na veřejnou službu, toto rozlišení opomíjí.

147 TF1 ve své replice upřesňuje, že jelikož pojem obchodní příjmy odkazuje na obrat, a nikoli na čistý zisk po odečtení obchodních nákladů, zdá se, že Komise svým postojem připomenutým v předchozím bodě připouští, že sporná dotace může kompenzovat nejen nárůst čistých nákladů na veřejnou službu, ale ve skutečnosti také nárůst obchodních nákladů, v čemž se liší od svých předchozích postojů.

148 Napadené rozhodnutí tedy podle TF1 není dostatečně odůvodněné, pokud jde o tuto zřejmou změnu v metodice Komise oproti její předchozí praxi, a rovněž tak není dostatečně odůvodněné, pokud jde o neexistenci rizika křížové dotace. Toto porušení povinnosti uvést odůvodnění je podle ní známkou závažných obtíží.

149 M6 podporovaná společnosti Canal + tvrdí, že napadené rozhodnutí neobsahuje žádné úvahy, které by byly s to prokázat správnost tvrzení, podle kterého „oznámení ze dne 8. ledna 2008 a potvrzení o výhledovém odstranění reklamy měla bezprostřední

dopad na finance France Télévisions“. Mimo popis „oznamovacího efektu“ a poklesu příjmů z reklamy podle ní napadené rozhodnutí neobsahuje žádné hospodářské vysvětlení přímé příčinné souvislosti mezi oznámením ze dne 8. ledna 2008 a špatnými reklamními výsledky France Télévisions.

150 V tomtéž smyslu tvrzení uvedené v odstavci 27 napadeného rozhodnutí, podle kterého oznámená „dotace představuje [...] spíše kompenzaci za účinek oznámení o odchodu z reklamního trhu učiněného státem v roli regulátora než investiční příležitost, již by využil stát v roli akcionáře“, a které podle M6 není podložené a je odtržené od reality reklamního trhu ve Francii, potvrzuje, že v napadeném rozhodnutí chybí podrobné posouzení skutečných příčin ztráty příjmů z reklamy společnosti France Télévisions.

151 Pokud jde o tvrzení obsažené v odstavci 9 napadeného rozhodnutí a týkající se reakce konkurentů, kteří svou obchodní nabídku údajně přizpůsobili tak, aby přilákali inzerenty France Télévisions, toto tvrzení je podle M6 nejen nesprávné, ale navíc neodůvodněné a svědčí o špatné informovanosti Komise a o povrchnosti její analýzy.

152 Komise tedy podle M6 porušila svou povinnost uvést odůvodnění. Porušení této povinnosti podle ní svědčí o existenci závažných obtíží, které měly Komisi přimět k zahájení formálního vyšetřovacího řízení.

153 Komise podporovaná Francouzskou republikou a společností France Télévisions tvrdí, že napadené rozhodnutí bylo přijato na závěr fáze předběžného vyšetřování státních podpor, jehož cílem je pouze umožnit Komisi, aby si utvořila prvotní názor na částečnou či celkovou slučitelnost dotyčné podpory bez zahájení formálního vyšetřovacího řízení. Podle Komise přitom takové rozhodnutí, přijaté v rámci krátkých lhůt, musí obsahovat pouze důvody, na jejichž základě se Komise domnívá, že se nestřetla

s vážnými obtížemi při posuzování slučitelnosti podpory se společným trhem. Toto rozhodnutí podle ní vyžaduje pouze stručné odůvodnění.

154 Komise uvádí, že pokud jde o kontext napadeného rozhodnutí, toto rozhodnutí bylo vydáno v návaznosti na další dvě příznivá rozhodnutí, v nichž měla za to, že investiční dotace a kapitálové dotace ve prospěch kanálů společnosti France Télévisions jsou podporami slučitelnými se společným trhem. I když se dotace zkoumaná v projednávané věci podle ní od těchto předchozích opatření liší, zapadá nicméně do celkového kontextu veřejného financování pro France Télévisions, které bylo v těchto rozhodnutích zkoumáno. Z tohoto důvodu Komise uvádí, že byla plně oprávněna použít v projednávané věci stručnější odůvodnění, než jaké by předložila, kdyby tato předchozí rozhodnutí nebyla vydána.

155 Napadené rozhodnutí podle ní každopádně obsahuje veškeré nezbytné úvahy Komise a zcela splňuje požadavky článku 253 ES.

156 Pokud jde o argument společnosti TF1, že poněvadž Komise údajně neshromáždila nezbytné informace a nezvážila informace, které již měla k dispozici, odůvodnění napadeného rozhodnutí nutně vykazuje mezery, Komise konstatuje, že v tomto argumentu došlo k záměně hmotněprávní otázky a otázky procesní. Komise podle svých slov v napadeném rozhodnutí jasně vyjádřila své úvahy, což TF1 nezpochybňuje a pouze se domnívá, že tyto úvahy spočívají na nedostatečné informovanosti a nejsou přesvědčivé. Jedná se tu přitom o hmotněprávní otázku, a nikoli o otázku týkající se odůvodnění, na kterou již Komise odpověděla v rámci prvního žalobního důvodu.

157 Pokud jde o argument, jímž společnost TF1 Komisi vytýká, že každou ztrátu příjmů z reklamy (včetně hypotetických příjmů nesouvisejících s veřejnou službou) považovala za vedoucí k nárůstu čistých nákladů na veřejnou službu, ačkoli k takovému nárůstu mohly vést pouze ztráty příjmů z reklamy souvisejících s veřejnou službou, Komise tvrdí, že je zjevné, že pozorovaný pokles byl skutečně poklesem obchodních příjmů souvisejících s poskytováním veřejné služby. Z napadeného rozhodnutí totiž vyplývá, že posuzovaná podpora měla kompenzovat pokles příjmů z reklamy společnosti France Télévisions (jakož i nárůst nákladů na veřejnou službu). Tyto příjmy podle ní vyplývají z vysílání reklam mezi programy France Télévisions a tyto programy jsou součástí poslání veřejné služby společnosti France Télévisions, jak to vyplývá z odstavce 36 napadeného rozhodnutí. Údajně chybějící vysvětlení má tedy zcela evidentní předmět a Komise nespatřuje žádný důvod, proč by mělo být nutné napadené rozhodnutí blíže odůvodňovat.

158 Pokud jde o výtku společnosti TF1 vycházející z toho, že Komise zaměnila obchodní příjmy a čistý obchodní zisk, takže se dostatečně neuchránila proti riziku křížových dotací a odchýlila se od své předchozí praxe, Komise tvrdí, že nic nenaznačuje, že by se obchodní náklady France Télévisions mohly v roce 2008 podstatným způsobem snížit, a že i v případě, kdy by France Télévisions propustila část svých zaměstnanců přidělených k obchodní činnosti, představovalo by to v krátkodobém výhledu dodatečné náklady. Skutečnost, že Komise při přijetí napadeného rozhodnutí nepomýšlela na hypotetický pokles nákladů na správu reklamy v budoucnu, nemůže mít vliv na legalitu napadeného rozhodnutí a není v rozporu s přístupem použitým Komisí v jejích předchozích rozhodnutích.

159 Konečně je podle Komise nutno připomenout, že potřeba financování France Télévisions na rok 2008 pramenila z poklesu příjmů z reklamy odhadovaného na 150 milionů eur a zároveň z nárůstu nákladů na programovou náplň odhadovaného na více než 145 milionů eur, což činí celkem 300 milionů, zatímco oznámená dotace činila 150 milionů eur. S ohledem na tato čísla tedy bylo zamýšleno kompenzovat pouze

polovinu nárůstu čistých nákladů na veřejnou službu společnosti France Télévisions. Z hlediska řádově tak velikých čísel byly náklady spojené s obchodními činnostmi France Télévisions beztak omezené a jejich vývoj v krátkodobém výhledu byl naprosto zanedbatelný.

160 Pokud jde o argument společnosti M6, že Komise neposoudila právě ty konkrétní podmínky, jež vedly ke ztrátě příjmů z reklamy France Télévisions, Komise uvádí, že pro účely napadeného rozhodnutí nebylo zásadní pátrat po přesných příčinách těchto ztrát.

161 Pokud jde o odůvodnění obsažené v odstavci 9 napadeného rozhodnutí týkající se příčin poklesu příjmů z reklamy společnosti France Télévisions, skutečnosti, které M6 napadá, jsou podle Komise v systematice napadeného rozhodnutí podružné.

162 Pokud jde o výhradu společnosti M6 ohledně odůvodnění obsaženého v odstavci 27 napadeného rozhodnutí a týkajícího se kritéria soukromého investora jednajícího v tržním hospodářství, Komise uvádí, že si není jistá přesným významem této výhrady, a tvrdí, že tento bod napadeného rozhodnutí obsahuje jen argumenty diktované zdravým rozumem, jejichž chybnost M6 nijak neprokazuje.

Závěry Tribunálu

163 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury musí být odůvodnění vyžadované článkem 253 ES přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musí z něho jasně

a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak aby se dotyčné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl vykonávat svůj přezkum. Požadavek odůvodnění musí být posuzován v závislosti na okolnostech případu, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů a zájmu, který mohou mít osoby, kterým je akt určen, nebo jiné osoby, jichž se akt bezprostředně a osobně dotýká, na získání těchto vysvětlení. Není požadováno, aby odůvodnění vylíčilo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 253 ES, musí být posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (rozsudky Soudního dvora ze dne 22. března 2001, Francie v. Komise, C-17/99, Recueil, s. I-2481, body 35 a 36, a ze dne 22. prosince 2008, Regie Networks, C-333/07, Sb. rozh. s. I-10807, bod 63; rozsudek Tribunálu ze dne 22. října 1996, Skibsvaerftsforeningen a další v. Komise, T-266/94, Recueil, s. II-1399, bod 230).

164 Pokud jde o argument společnosti TF1 (viz bod 145 výše), podle kterého odůvodnění napadeného rozhodnutí nutně vykazuje mezery, neboť Komise neshromáždila nezbytné informace a nezvážila informace, které již měla k dispozici, tento argument musí být odmítnut, neboť se ve skutečnosti shoduje s hmotněprávními výhradami vůči údajně nedostatečné informovanosti Komise a jejímu nedostatečnému posouzení, které již byly odmítnuty v rámci zkoumání předchozích žalobních důvodu směřujících ke zrušení napadeného rozhodnutí.

165 Pokud jde o argument společnosti TF1 (viz body 146 a 147 výše), podle kterého se Komise bez odůvodnění odchýlila od své předchozí praxe, když připustila nahrazení obchodních prostředků prostředky veřejnými ohledně celé výše ztráty z reklamy společnosti de France Télévisions, je třeba připomenout, že dodržování kritéria přiměřenosti vyžaduje, „aby státní podpora nepřekročila čisté náklady poslání veřejné služby, přičemž je nutné brát v úvahu ostatní přímé a nepřímé příjmy vyplývající z poslání veřejné služby“ (odstavec 57 sdělení o veřejnoprávním vysílání), k čemuž Komise dodala, že „[z] toho důvodu se čistý zisk, který činnosti, jež nejsou veřejnou službou,

odvozují z činnosti veřejné služby, bere v úvahu při posuzování přiměřenosti podpory“ (odstavec 57 uvedeného sdělení).

166 V tomtéž smyslu Komise v rozhodnutí RAI uvedla, že „[k]ompenzace se připouští pouze u čistých nákladů na úkoly veřejné služby“, že „[t]o znamená, že je třeba vzít v úvahu přímé a nepřímé příjmy pocházející z veřejné služby“, a tedy že „z [...] celkové částky nákladů na veřejnou službu [...] je třeba odečíst například čisté příjmy z reklamy dosažené při vysílání programů, které jsou součástí veřejné služby, jakož i čisté příjmy z prodeje takovýchto programů“ (bod 123 rozhodnutí RAI).

167 Zaprvé v rozsahu, v němž výše uvedený argument společnosti TF1 vychází z postoje, podle kterého se obchodní příjmy nesouvisející s veřejnou službou neodečítají od hrubých nákladů na veřejnou službu, čehož logickým důsledkem je, že pokles takovýchto obchodních příjmů nemůže vést k nárůstu čistých nákladů na veřejnou službu (viz bod 146 výše), stačí konstatovat, že pokles obchodních příjmů zjištěný v projednávané věci se týkal příjmů souvisejících s veřejnou službou, protože se jednalo o příjmy z prodeje vysílacího času pro reklamu zařazeného do programů v rámci veřejné služby vysílaných společností France Télévisions. Komise se tedy od své předchozí praxe nijak neodchýlila, když měla za to, že pokles příjmů z reklamy společnosti France Télévisions vedl k nárůstu čistých nákladů na veřejnou službu.

168 Zadruhé v rozsahu, v němž TF1 výše uvedeným argumentem, tak jak je formulován v replice (viz bod 147 výše), vytýká Komisi, že zaměnila pojmy obchodní příjmy a čistý zisk, a odchylně od své předchozí praxe a bez vysvětlení tak připustila, že oznámená dotace mohla kompenzovat obchodní náklady, již bylo konstatováno (viz body 90 a 91 výše), že Komise výše uvedené pojmy nezaměnila, nýbrž měla v podstatě za to, že pokles obchodních příjmů v roce 2008 nebude doprovázen žádnou změnou

obchodních nákladů v takovém rozsahu, aby to zabránilo vzniku přímé úměry mezi poklesem uvedených příjmů a poklesem čistého zisku, a tudíž mezi poklesem příjmů a nárůstem čistých nákladů na veřejnou službu. S ohledem na toto posouzení se Komise od své předchozí praxe neodchýlila.

169 Z předchozích úvah vyplývá, že jelikož se Komise od své předchozí praxe nijak neodchýlila, argument společnosti TF1 vycházející z nedostatku odůvodnění v tomto ohledu musí být odmítnut jakožto argument založený na chybném předpokladu.

170 Pokud jde o argumenty (viz body 149 až 151 výše), jimiž společnost M6 v podstatě poukazuje na nedostatečnost posouzení přesných příčin poklesu příjmů z reklamy a na chybnost a neodůvodněnost tvrzení Komise uvedeného v odstavci 9 napadeného rozhodnutí ohledně reakce konkurentů na oznámení ze dne 8. ledna 2008, je třeba poukázat na skutečnost, že se tyto argumenty v podstatě shodují s výtkami uplatněnými v rámci předchozích žalobních důvodů směřujících ke zrušení napadeného rozhodnutí, které již byly odmítnuty.

171 Z předchozích úvah vyplývá, že projednávané žalobní důvody směřující ke zrušení napadeného rozhodnutí, které vycházejí z porušení povinnosti uvést odůvodnění, musí být odmítnuty.

172 Vzhledem k tomu, že žalobkyně neměly úspěch s žádným ze svých žalobních důvodů, je třeba projednávané žaloby zamítnout.

K nákladům řízení

173 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Podle čl. 87 odst. 4 téhož jednacího řádu členské státy, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady.

174 Vzhledem k tomu, že Komise a France Télévisions požadovaly náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměly ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedeným uložit, že ponesou vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení Komise a společnosti France Télévisions.

175 Canal +, vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání žalobkyň, jakož i Francouzská republika, vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání Komise, ponesou každá vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (pátý senát)

rozhodl takto:

1) Žaloby se zamítají.

2) Métropole télévision (M6) ponese vlastní náklady řízení ve věci T-568/08 a nahradí náklady řízení vynaložené v této věci Evropskou komisí a společností France Télévisions.

3) Télévision française 1 SA (TF1) ponese vlastní náklady řízení ve věci T-573/08 a nahradí náklady řízení vynaložené v této věci Komisí a společností France Télévisions.

4) Francouzská republika a společnost Canal + ponesou každá vlastní náklady řízení ve věcech T-568/08 a T-573/08.

Vilaras Prek Ciucă

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 1. července 2010.

Podpisy.